

על המחזה

"אורזי מזוודות" מחזהו ה-18 של חנוך לוין הוא קומדיה שכונתית המאירה את סיפוריהן של חמש משפחות בשכונה אחת, שכונה שבה נבנה אושרו היחסי של האחד מאומללותו היחסית של שכנו. סיפוריהם של אנשי השכונה, שהם הגיבור הקולקטיבי של המחזה, שזורים זה בזה בתבנית פשוטה ומצומצמת. הכל נוסעים בהצגה זו בחיפוש אחר מקום טוב יותר, "כדי שהיאווש יהיה יותר נוח".

במזוודות אורזים את החלומות ונושאים אותם למקום בו תתגשמה התקווה - והתקווה אינן מתממשות. הדמויות חולפות על פני החיים כשהן תמיד בדרך לאן שהוא, אך לעולם לא יגיעו למקום חפצן ותמיד סוחבות משהו: מזוודה, גיבנת, אלונקה, בטן הרה, עגלת תינוק, עגלת מתים ואפילו זה את זה. רוב הדמויות מתגעגעות קצת ומתות הרבה, חולמות על דברים שאינן מסוגלות לממש ועוברות בחיים ללא משמעות אל מות בטוח.

לכל אחד מחכה אותו הסוף: עגלת המת בדרך למנוחה נכונה. הלוויות הן הריטואל המקשר בין התמונות, בין הבזקי חיים אנושיים, פסק זמן בהמולת הקיום, אך גם בהן אין כל ביטוי לייחודו של הנפטר.

רק בלוויה האחרונה, לוויית הניה, פורצת מפי המספיד החדש - מוטקה צחורי, קינה על בזבוז הזמן והחמצת העיקר של החיים: "הלא כשאנחנו שוכבים על העגלה הזאת, והסדין הלבן מכסה אותנו ועוד מעט תכסה אותנו גם האדמה כשאנחנו שוכבים כאן... הכל נעשה ברור, מה היה טפל ומה עיקר, ברור לנו שהיה משהו אחד להגיד ואנחנו לא אמרנו. בזבזנו, לעסנו וירקנו, ולא אמרנו. אלהים, אתה נתת לנו את הלוויות כדי להזכיר לנו את החיים, עשה שלא נשכח את העגלה הזאת והסדין הזה גם בין הלוויות".

